

Nr 13.

Ankom till riksdagens kansli den 28 mars 1941 kl. 9 f. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändrad lydelse av 42 § 6 mom. taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379).

I en den 21 mars 1941 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 174, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga följande, vid propositionen fogade

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 42 § 6 mom. taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379).¹

Härigenom förordnas, att 42 § 6 mom. taxeringsförordningen den 28 september 1928¹ skall erhålla följande ändrade lydelse:

42 §.

6 mom. Kungl. Maj:t må, där så kan ske utan att åsyftad kontroll efter-sättes eller då eljest särskilda omständigheter därtill föranleda, förordna om jämkning av den i 3 mom. stadgade uppgiftsskyldigheten.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Beträffande vad föredragande departementschefen vid ärendets föredragning inför Kungl. Maj:t anført får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till ovannämnda statsrådsprotokoll.

¹ Senaste lydelse se SFS 1935:255.

I syfte att underlätta skattekontrollen infördes genom beslut av 1935 års riksdag viss uppgiftsskyldighet beträffande bl. a. obligationsräntor. Enligt 42 § 3 mom. taxeringsförordningen åligger det sålunda envar, som här i riket mot kupong eller kvitto utbekommit ränta å obligation, att vid mottagandet avgiva särskild uppgift därom. Lyftes beloppet för annans räkning och överlämnas ej därvid en av denne avgiven uppgift, skall sådan i stället avgivas av den, som lyfter beloppet, och därvid uppgivas namn och hemvist å den, för vars räkning beloppet lyftes. Utbekommer någon ränta mot kupong, som han förvärvat utan den obligation, vartill kupongen hör, skall uppgivas namn och hemvist å den, från vilken kupongen förvärvats. Uppgift skall avfattas enligt av Kungl. Maj:t fastställt formulär och avlämnas till den, som utbetalar räntan. Denne bör tillse att uppgift lämnas, innan betalning sker.

Om jämkning av den sålunda stadgade uppgiftsskyldigheten må Konungen, enligt 6 mom. i samma paragraf, förordna, därest så kan ske utan att åsyftad kontroll eftersättes.

I skrivelse den 5 december 1940 ha *fullmäktige i riksgäldskontoret* hemställt, att Kungl. Maj:t ville förordna om sådan begränsning av förenämnda uppgiftsskyldighet, att uppgift icke behövde avgivas beträffande räntor å obligationer tillhörande svenska statens försvarslån av 1940 eller eventuellt statsobligationer i allmänhet, då de uppburna räntebeloppen sammanlagt icke överstege 25 kronor.

Såsom skäl för sin berörda hemställan ha fullmäktige anfört bland annat följande. Efter utgivandet av 1940 års försvarslån hade antalet obligationsägare i riket högst väsentligt ökat. Försvarsobligationerna vore spridda över hela landet och antalet småposter vore mycket betydande. För att bereda obligationsägarna möjlighet att på ett bekvämt sätt utfå obligationsräntan, som ifråga om den lägsta obligationsvalören — 50 kronor — skulle lyftas mot avlämnande av kupong å 1 krona, vore avsett, att utbetalning av räntan skulle ske, förutom hos riksgäldskontoret, Sveriges riksbank och affärsbankerna, även genom postverket och sparbankerna. Det redan i och för sig tidsödande arbetet med tillsynen över uppgiftsskyldighetens behöriga fullgörande måste, såvitt anginge försvarsobligationerna, bli verkligt betungande. Särskilt gällde detta postverket och sparbankerna, vilka finge utbetala räntorna å huvudparten av de små obligationsinnehaven. Enligt fullmäktiges mening vore det därför angeläget, att uppgiftsskyldigheten begränsades, så att smärre räntebelopp icke omfattades därav.

Över framställningen ha yttranden avgivits av *kammarrätten, statskontoret, riksräkenskapsverket, överståthållarämbetet* samt *länsstyrelserna i Stockholm, Östergötlands, Malmöhus* samt *Göteborgs och Bohus län*.

De hörda myndigheterna ha i allmänhet tillstyrkt framställningen. Kammarrätten och statskontoret ha emellertid ansett, att undantag från uppgiftsskyldigheten borde medgivas endast beträffande räntebelopp å sammanlagt högst 10 kronor, som utbetalas mot kuponger tillhörande 1940 års försvarslån.

Till stöd för det i propositionen framlagda förslaget har *departementschefen* anfört följande:

»Den i taxeringsförordningen stadgade uppgiftsskyldigheten beträffande obligationsräntor innebär ett viktigt led i taxeringskontrollen. Tillsynen över fullgörandet av uppgiftsskyldigheten skulle emellertid, såsom fullmäktige i riksgäldskontoret framhållit, bliva betungade ifråga om försvarsobligationerna med hänsyn till det betydande antal obligationer i små valörer som här förekommer. Framställningen avser närmast 1940 års försvarslån, men det sagda äger givetvis tillämpning även å det andra försvarslånet. En viss begränsning av uppgiftsskyldigheten synes därför i dessa fall önskvärd och densamma torde kunna genomföras utan att taxeringskontrollen i nämnvärd mån äventyras. På sätt kammarrätten och statskontoret anfört torde det dock vara för ändamålet tillfyllest, att undantag från uppgiftsskyldigheten medges beträffande räntebelopp, som utbetalas mot kuponger å sammanlagt högst 10 kronor.

Då införande av en begränsning av uppgiftsskyldigheten i enlighet med vad nu sagts icke torde innefattas i det bemyndigande, som lämnats Kungl. Maj:t i 42 § 6 mom. taxeringsförordningen, erfordras för bifall till framställningen riksdagens samtycke. Enär framdeles kunna tänkas uppkomma fall liknande det förevarande, synes ett generellt bemyndigande böra utverkas för Kungl. Maj:t att, där särskilda omständigheter därtill föranleda, förordna om undantag från den stadgade uppgiftsskyldigheten. Ett sådant bemyndigande torde lämpligast böra intagas i nyssnämnda författningsrum.»

Utskottet, som icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag, får hemställa, *Utskottet.*

att riksdagen måtte, med bifall till Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 174, antaga det vid propositionen fogade förslag till förordning om ändrad lydelse av 42 § 6 mom. taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379).

Stockholm den 27 mars 1941.

På bevillningsutskottets vägnar:

A. J. BÄRG.

Närvarande: se under betänkande nr 12.